

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a.s.**, so sídlom v Bratislave, Grösslingova 778, proti žalovaným **1/ J. Š.**, bývajúcemu v S., **2/ A. Š.**, bývajúcej v S., za účasti vedľajšieho účastníka Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom v Prešove, Važecká 16, zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom vo Svidníku, Sov. Hrdinov 163/66, o **22 797,88 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Svidník pod sp.zn. 7 C 249/2011, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 17. apríla 2013 sp.zn. 1 Co 23/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovaným a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Svidník rozsudkom z 18. októbra 2012 č.k. 7 C 249/2011-131 žalobu na zaplatenie sumy 22 797,88 € titulom nesplateného úveru zamietol, žalovaným náhradu trov konania nepriznal a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania vo výške 985,99 € na účet právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa poskytla žalovaným, na základe úverovej zmluvy uzavretej 14. júla 2005 č.ú. 23896073/7930, úver podľa zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení. Túto zmluvu treba považovať za spotrebiteľskú zmluvu so všetkými právnymi dôsledkami s tým spojenými. Súčasťou zmluvy boli všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré žalovaní nemohli ovplyvniť, pretože bola pripravená vopred pre veľký počet spotrebiteľov. Za nedôvodné považoval námietky žalobkyne týkajúce sa aplikácie Obchodného zákonníka, lebo všetky režimy a opatrenia určené na ochranu spotrebiteľa platia bez ohľadu na typ štandardnej formulárovej zmluvy, teda platia aj

vo vzťahu k úverom ako tzv. absolútnym obchodnoprávnym vzťahom. Spotrebiteľské vzťahy, teda zmluvy medzi podnikateľmi a spotrebiteľmi, spadajú pod ochranu § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je neprípustné dojednať so spotrebiteľom nevýhodnejšie ustanovenia zmluvy, ako Občiansky zákonník upravuje. Žalobkyňa bola od uzavretia zmluvy v postavení dodávateľa a žalovaní v postavení spotrebiteľov. Ustanovenie § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka účinné v čase uzavretia predmetnej zmluvy treba vykladať v súlade s obsahom a účelom európskej ochrany spotrebiteľov obsiahnutej v príslušných smerniciach. Žalobkyňa je subjektom, ktorý pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a žalovaní sú spotrebiteľia, pretože pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Súd prihliadol na vznesenú námietku premlčania uplatnenej pohľadávky, splatnej 5. decembra 2007, keď žalobkyňa podala žalobu 26. októbra 2011, teda po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej dobe. Tvrdenie žalobkyne o uznaní záväzku žalovanými vyhodnotil za nedôvodné, pretože žiadosti žalovaných o splátkový kalendár nespĺňajú uvedené náležitosti podľa § 558 Občianskeho zákonníka a nie je s nimi možné spájať právne účinky uznania dlhu. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobkyne rozsudkom zo 17. apríla 2013 sp.zn. 1 Co 23/2013 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.), účastníkom a vedľajšiemu účastníkovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Súd prvého stupňa vo veci vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci správne rozhodol. V plnom rozsahu sa stotožnil aj s odôvodnením jeho rozhodnutia, na ktoré v podrobnostiach poukázal. Na doplnenie správnych a presvedčivých dôvodov súdu prvého stupňa doplnil, že v predmetnej veci bolo nepochybne preukázané, že žalobkyňa poskytla žalovaným (stavebným sporiteľom) úver podľa zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení na základe zmluvy, ktorú treba považovať za spotrebiteľskú zmluvu. Skutočne ide o právny vzťah medzi dodávateľom - podnikateľom a spotrebiteľom – občanom nepodnikateľom v súlade s ustanoveniami § 52 ods. 1, 2, 3, 4 Občianskeho zákonníka. Aj keď v čase uzatvárania zmluvy nebola zmluva o úvere zahrnutá medzi spotrebiteľské zmluvy, ale aktuálne znenie § 52 ods. 1, 2, 3, 4 a § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka umožňuje aplikovať súčasnú právnu úpravu priaznivú pre spotrebiteľa aj na právne vzťahy z právnych úkonov založených pred ich účinnosťou (§ 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka). Práve

na tom založil svoje rozhodnutie aj súd prvého stupňa, pokiaľ aplikoval § 100 ods. 1, 2, 3 a § 101 Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčania a § 558 Občianskeho zákonníka, pretože ide o ustanovenia pre spotrebiteľa výhodnejšie. Občiansky zákonník ustanovuje kratšiu premlčaciu dobu ako Obchodný zákonník a v predmetnej veci bola žaloba podaná 26. októbra 2011, teda po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby. Za správnu považoval analýzu prvostupňového súdu vo vzťahu k tvrdeniu žalobkyne o uznaní dlhu, lebo okolnosť splácania splátok po splatnosti úveru žalovanými nie je uznaním dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka na rozdiel od § 407 Obchodného zákonníka a za správne vyhodnotenie listov žalovaných, ktoré podľa svojho obsahu nespĺňajú náležitosti podľa § 558 Občianskeho zákonníka. Podľa tohto ustanovenia musí ísť o jasný, zrozumiteľný a určitý právny úkon, ktorým zodpovedná osoba uznáva písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu a výšky, pričom predmetné listy (čl. 67 a 110 spisu) takúto požiadavku nespĺňajú. Nesúhlasil s argumentáciou žalobkyne, že pri takomto výklade právnych noriem a aplikácii Občianskeho zákonníka došlo k tomu, že všetky zmluvy uzavreté podľa Obchodného zákonníka by automaticky stratili platnosť. Takýto dôsledok z rozhodnutia prvostupňového súdu nemožno vyvodit', lebo súd prvého stupňa vychádzal len z platnej právnej úpravy. Za správne vyhodnotil aj rozhodnutie súdu prvého stupňa o trovách konania. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalobkyňa. Navrhla ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Namietala, že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Krajský súd napriek jej žiadosti nepripustil proti svojmu rozhodnutiu dovolanie a jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné, pretože sa nevysporiadal so všetkými jej odvolacími námietkami. V ďalšom texte dovolanie podrobne rozobrala dôvody, pre ktoré odvolací súd vec podľa jej názoru nesprávne právne posúdil.

Žalovaní a vedľajší účastníci sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) za splnenia podmienky vyplývajúcej z § 241 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je prípustné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Napokon podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O.s.p.

Dovoláním žalobkyne nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok, ale potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť, a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O.s.p. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa ustanovenia § 238 O.s.p. prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o nepodanie návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, o odňatie možnosti konať pred súdom a o rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady konania podľa ustanovenia § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. žalobkyňa nenamietala a ich existenciu po preskúmaní spisu nezistil ani dovolací súd.

Vychádzajúc z obsahu dovolania a v ňom vytykánych nedostatkov dovolací súd sa osobitne zameril na skúmanie otázky, či postupom alebo rozhodnutím odvolacieho súdu bola žalobkyni odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Pod odňatím možnosti konať pre súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/O.s.p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Takáto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Z hľadiska posúdenia existencie procesnej vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p. ako dôvodu zakladajúceho prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (v danej veci proti potvrdzujúcemu rozsudku) nie je pritom významný subjektívny názor dovolateľa, že v konaní k takejto vade došlo, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne takouto vadou zaťažené, t.j. že nastali skutočnosti v dôsledku ktorých vada vznikla (prejavila sa), resp. nebola odstránená v postupe – rozhodnutí odvolacieho súdu.

Žalobkyňa namietala nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu z hľadiska vysporiadania sa s jej odvolacími námietkami.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď

na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III, rozsudok Higginsova a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listina základných práva slobôd (ďalej len „listina“) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (pozri uznesenie z 3. júla 2003 sp.zn. IV. ÚS 115/03).

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa a to po skutkovej, ako aj právnej stránke.

V prejednáwanej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa z hľadiska posúdenia charakteru predmetnej úverovej zmluvy, vyhodnotenia vznesenej námietky premlčania a tvrdenia žalobkyne o uznaní dlhu v súlade s aplikovanými právnymi predpismi. Odvolací súd sa stotožnil aj s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu a súhlasil s podstatnou argumentáciou ním použitou („súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe

ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol“). Vysporiadal sa aj s odvolacími námietkami žalobkyne týkajúcimi sa právneho posúdenia veci, ktoré vyhodnotil za nedôvodné. Vzhľadom na to sa v dôvodoch svojho rozhodnutia obmedzil na konštatovanie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa a jeho odôvodnenia, na ktoré v podrobnostiach poukázal. Na zdôraznenie správnosti a presvedčivosti odôvodnenia napadnutého rozsudku vo vzťahu k námietkam žalobkyne zvýraznil dôvody vedúce k zamietnutiu žaloby, čo mu ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. tiež umožňuje.

Zo spisu pritom vyplýva, že prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol stanoviská procesných strán a ich argumentáciu, rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vychádzal, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil jasný, jednoznačný a presvedčivý právny záver o nedôvodnosti uplatnenej pohľadávky. Teda odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa zrozumiteľne a podrobne objasňuje (§ 157 ods. 2 O.s.p.) skutkový a právny základ rozhodnutia, a tým aj odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu, nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (pozri III. ÚS 115/2003).

Vzhľadom na námietku žalobkyne vo vzťahu k nepripusteniu dovolania odvolacím súdom treba uviesť, že možnosť odvolacieho súdu vysloviť prípustnosť dovolania proti svojmu rozsudku nie je závislá na návrhu účastníka. Ak však účastník konania návrh na vyslovenie prípustnosti dovolania podá, odvolací súd nie je povinný ho akceptovať a s týmto sa vysporiadať. Je totiž len na zvážení odvolacieho súdu, či prípustnosť dovolania proti svojmu rozsudku vysloví alebo nie.

Žalobkyňa namietala aj nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené,

(dovolačiaci súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad v danej veci nešlo). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je ani procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f / O.s.p., lebo ani (prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkom konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (pozri napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010). Preto dovolací súd (s ohľadom na zdôrazňovanú právnu úpravu dovolacieho konania) nemohol preskúmať rozhodnutia súdov nižších stupňov vo vzťahu k námietkam žalobkyne z hľadiska správnosti ich právnych záverov .

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustný, odmietol.

V dovolacom konaní úspešným žalovaným a vedľajšiemu účastníkovi Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, pretože im trovy tohto konania nevznikli (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. septembra 2014

JUDr. Oľga Trnková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

